

Tarka balkar

Kora reggel erélyes csemetés az előszobában. Egyedül vagyok otthon, kapom a fürdőköpenyt, ajtót nyitok. Hatalmas batyu huppan a szőnyegre, s egy kormosszemű, lobogóhajú, alig húszéves, igazán csinos lány utána.

— Gombát vegyenek — kínálja a batyu tartalmát — finom, friss gombát!

— Nem kérek gombát — morgok — nem szeretem.

— Akkor a kedves családjának! — erősködik, de hiába, a gomba nem kell. Nem és nem.

— Ám valami megkapott.

A kislány üde szépsége. Hogy csinálta, hogyan se, de tiszta volt, majdnem ápolat, jókedvű és közlékeny. Különösen meglepett tarkára tetovált bal alsó karja. Kezefején soha nem látott virágkoszorúba foglalt két betű, aztán alsókarjának belső oldalán egészen a könyökhajlásig egymás fölött két-két nagybetű.

— Tudja mit, ha elmondja, hogy ezek a betűk mit jelentenek, megveszem az egész gombát!

— Elmondom, ha már így potyázni akar, de akkor engedjen beljebb!

(Nehéz ügy — gondoltam — háziasszonyom úgy adta ki a lakást, hogy... hogy is mondjam... nőt nem fogadhatok. De talán, ha nyitva hagyom az ajtót, nem tekinti ezt a látogatást nő-ügynek. Így is tettem, de azért máig is gyanakszik.)

Bejött a szobába, leültettem.

— Tehát mi ez az első kettő?

— **B. G.** A Géza. Ez volt az első, neki szól a sok virág. Én tizenkét éves voltam, ő tizenhat. Alig néhányszor voltam vele.

— Szerette?

— Valami olyan lehetett. Nem tartott soká, pár hét mindössze. Lopott. Lefogták, becsukták, mire kijött, szinte elfelejtettem. Elküldtem, elegendő volt a kis nyálásból.

— És a következő?

— **S. S.** Sándor. Beleestem. Elegáns volt. Fekete ruhájához csak úgy villogott a világossárga cipője. Kész nyakkendő viselt, szépen megkötve, a közepén csillogó mintákkal, de baj lett. Esténként az utcára küldözgetett, sötét kapualjakra, meg bokrok mögé. A pénzt aztán elvette tőlem. Mikor láttam, milyen szépen lehet keresni, sajnáltam tőle. Én dolgoztam a pénzért, az enyém! Igazam volt?

— Hát...

— Nyugodjon meg, igazam. Aki dolgozik azé a pénz. Itt nincs vita.

Meggyőzött.

— Ennek is vége lett. Egyszer csak elvitték a rendőrök. Hogy hová, máig se tudom. Pedig ezt szerettem, ha visszajönne, talán . . .

— S. P. Pétertől féltém. Folyton pofozott. Ennek semmi se volt jó. Ha nem úgy néztem ahogy ő akarta, már durr egy pofon. Féltém tőle, de szerettem. Furcsa fiú volt. Csak azt a sok pofont ne kaptam volna. Végül kirúgtam. Még sokáig macerált, megvárt itt-ott, de segítettem magamon.

— Csak nem a következővel?

— Hogy maga milyen találékony!

— A. L. Lacinak hívták. Megkértem, vakarja le rólam Pétert. Hát nem levakarta, leverte. Laci olyan erős volt, mint egy bika. Ha az megütött volna, ma nem beszélgetnék itt. Nyolcvanhat kiló, de egy deka zsír se rajta. Szeretett, mindig a kezemet simogatta, és a szemembe nézett ilyenkor. Nehezen állt rá, de aztán úgy megverte Pétert, hogy szinte sokalltam. Annak meg nem volt elég: két haverjával egyik éjszaka megtámadta Lacit. Ennek se kellett több. Valamelyiket hasbarúgta, az elterült a földön, mint egy béka. Már csak ketten maradtak. Két pacák meg Lacinak annyi volt, mint egy fél. Az volt a szerencsénk, hogy ketten kétfelé futottak, az én Lacim meg már únta a bunyót. Azóta ha Péter meglát, átmege az utca másik oldalára a csajával együtt. mert most már egy löcslábú szőke csajjal fut. Legyen neki, én nem bánom. De jól is teszi, ha kerül, mert ha akarom, Laci harmadszor is megbunyózza. De én nem. Csak engem tudott pofozni, magát megvédeni sem tudta. Tróger az ilyen. Igaz?

— De tudja — folytatta, s karomra tette feltűnően kicsi, vékonyújjú kezét — valahogy ez a Laci is . . . Mintha ez se volna az igazi. Csak néz, de sok ez a nagydarab ember nekem. Jó gyerek, de sok nekem.

D. D.! Ez lesz az új, az utolsó tetoválás, ha sikerül. Dénes rendes melósgyerek, dolgozik, bol . . . bal . . . bla . . . szóval reggelenkint melóba megy, valami cédulát dug a gépbe, megnyomja . . .

— Szóval blokkol?

— Igen ezt csinálja. Bal . . . ezt. Azt mondja, ezzel igazolja, hogy ott van. Délután lefürdik, hazamegy, eszik, aztán néha találkozunk, sétálunk, csókolózunk. Ez van, de féltém. Ha Laci észreveszi, aligha ússzuk meg szárazon. Pedig sajnálom a gyereket. Ezt tudnám szeretni. Ha paterolom Lacit, dédét tetováltatok, talán az utolsó két betűt.

— Meg aztán több hely nincs már — mutatja nevetve könyökhajlását. Férjhez megyek.

— Kihez? — kérdeztem meglepve a nem várt fordulattól.

— De okos! Hát dédé-hez! Miért nem vehetne el? Jó, jó, nasználtak elegenden, mások is. akik nem jutottak a tetoválaig, de mit ártott az nekem? Nézzen meg! — és kifeszítette két kis hegyes mellét — öreg se vagyok, csámpás se vagyok, jó csaj vagyok én, el lehet venni engem nyugodtan. Mindent tudok, amit egy asszonynak tudni kell, az ágyban is, a konyhában is. Tudok legalább ötféle ételt főzni, a többit megtanulom. Buta se

vagyok — büszkélkedett, mintha én kértem volna feleségül —, de minek egy asszonynak az a fene nagy okosság? Csak ront rajta. Az a fontos, hogy a férjét szeresse, a férje meg őt.

— Tudja — folytatta —, az a sok srác, aki fel van írva a karomra, sokra megtanított, és aki nem szűzhöz ragaszkodik, nem jár velem rosszul. Szívesen megállnék már egy ember mellett...

Őszinte érdeklődéssel hallgattam eredeti megállapításait, a szokványostól eltérő erkölcsi normáit. Élt a tarjáni nyelv gazdag változatosságával, s a trágár kifejezések olyan özönét használta, amelyek hallatán a hajdani söröskocsisok pirulva hajtották volna le a fejüket. És tette mindezt az ártatlanság olyan hamvasságával, miként a gügyögő kised a papátmamát mondja.

Utóhang

Mint megigérttem, a gombát mind megvettem. Volt vagy öt kiló.

— Valami tudományos kutatás, szerkesztő úr? — kérdezte a gombaszakértő, amikor megkértem vizsgálja meg, mit vásároltam.

— Dehogy! Ebből gombaleves meg gombapörkölt lesz — feleltem egy inyenc gyűjtő büszkeségével.

— Ebből ugyan nem! — kiáltott, s gyorsan a földre seperte az egész halmot — Ennyi mérges gombával a fél Tarjánt meg lehetne ölni!